

A harmadik fekete hadúr problémája

Raoul Renier

(*fórumos anyag*)

A harmadik Fekete Lobogót az ynevi háttéranyagok szerint egyértelműen Hiere Otlokir találta meg, s többek között ennek köszönhető, hogy néhány évvel később egy vadonatúj ynevi középhatalom – Abaszisz – alapítója lett. Ebből az következik, hogy a harmadik fekete hadúr a mindenkori abasziszi nagykirály.

Az Észak lángjai első kiadásában viszont a fekete hadurak gyűlésén nem ő vesz részt, hanem „az abasziszi boszorkánymesterek legöregebbike”, akit a szöveg több ízben is „abasziszi boszorkányúr”-nak titulál. Ez a címzés erősen félrevezető, mivel a „boszorkányúr” a később kialakuló M*-kánonban a toroni Hatalmasok kizárólagos jelzője lett, akik ugyebár nem Abasziszban, hanem Daumyr szigetén székelnek. Kérek tehát mindenkit, hogy a jövőben készülő írásokban ne használja az „abasziszi boszorkányúr” megnevezést.

Az az elképzelés, hogy az abasziszi boszorkánymesterek rangidőse – nevezzük őt akárhogy – nyilvánosan elismert fekete hadúr legyen, több problémát is felvet.

1) A M*-kánonban sehol sincs említve, hogy az abasziszi boszorkánymesterek valamiféle egységes szervezetbe tömörülnek, aminek szigorúan tagolt hierarchiája és saját jogú egyszemélyi vezetője lenne. Mi több, ahol az írásművekben felbukkannak szóló abasziszi boszorkánymesterek, gondolkodásuk és viselkedésük teljesen ellentmond ennek a feltételezésnek.

2) Mivel a harmadik Fekete Lobogót annak idején Hiere Otlokir találta meg, valahogy meg kéne magyarázni, hogyan került át később a dinasztiaától a boszorkánymesterek kezére.

3) Abban az esetben, ha Ifinben egy nyilvánosan elismert fekete hadúr székelne, aki nem azonos a nagykirállyal, a nagykirály totális politikai nullává fokozódna le. Márpedig tudjuk róla, hogy ez nem így van: bármennyire ingatag időnként a trónja, az abasziszi nagykirály nem báburalkodó, hanem igen komoly politikai tényező, országán belül és kívül egyaránt.

John J. Sherwood ezt az ellentmondást úgy oldotta föl az Abbitkirálynőben, hogy hivatalosan III. Hubar dal Raszisz Otlokir nagykirály viseli a hadúri címet, a Fekete Lobogó azonban ténylegesen Ulkas dal Korrak kancellárhoz kötődik, aki amolyan szürke eminenciás az örült és alkalmatlan uralkodó trónusa mögött, valamint – bár a cselekmény szempontjából ez nem túl lényeges – tapasztalt boszorkánymester. Ez a variáció hű marad a korai kánonhoz, ugyanakkor megszünteti az ellentmondást, részemről nagyon ötletesnek találom. Mi több, noha csupán egy konkrét történelmi szituációra szól, extrapolálható az általános helyzetre.

Ehhez előjáróban még annyit lenne fontos leszögezni, hogy a Lobogók – a két fekete toroni kivételével – a jelek szerint nem családokhoz vagy rangokhoz, hanem politikai egységekhez kötődnek. A második Vörös Lobogó például felbukkanása óta Tiadlanban maradt (illetve párszor elveszítették, majd visszaszerezték), ám a történelem során felváltva tűnik föl az uralkodóhármak kezén: hol a deron forgatja, hol a duin, hol meg a dorcha. Hasonlóképpen jár körbe a nyolcadik Vörös Lobogó a sirenari rehynek között, akik semmiféle belső rangsorba nem rendeződnek; és én azt sem tartanám kizártnak, hogy a hetedik Vörös Lobogó nem a naplovagok örökletes hitbizománya (akkor már rég egyesítették volna az országot egy szigorú teokratikus rezsim alatt), hanem mindig a legerősebbhez kötődik az egymással vetélkedő dwoon lovagrendek közül.

Maradjunk tehát annyiban, hogy a harmadik Fekete Lobogó alapvetően Abasziszhoz kötődik, ezen belül pedig mindig ahhoz a személyhez, aki az országban ténylegesen kézben tartja a főhatalmat. Az

esetek döntő többségében ez persze a nagykirály; ha azonban a dinasztikus utódlás alkalmatlan uralkodót juttat a trónra, a Lobogó szép csendben más hordozót választ magának. (Ne feledjük: alapvető princípiumokat megtestesítő, autonóm céloktól vezérelt varázsereklényről beszélünk!) A váltás mindig suba alatt történik, a többi Fekete Hadúr természetesen a tud róla, a nagy nyilvánosságnak azonban nem kötik az orrára, hiszen az éppen Abaszisz egységét és hatalmi státusát veszélyeztetné, amelynek fenntartásában a Lobogó érdekelt.

Hivatalosan tehát mindig a nagykirály minősül fekete hadúrnak; más kérdés, hogy a Lobogó időnként mást szemel ki erre a posztra. Az ilyen „titkos” hadurak aztán adott esetben tényleg lehetnek boszorkánymesterek, ez azonban nem szükségszerű, esetről esetre változhat. Fontos, hogy maga az alkalmatlan nagykirály soha nincs tudatában a váltásnak, ő továbbra is hadúrnak és lobogóhordozónak hiszi magát. A valódi hadúr pedig – aki lehet a kancellárja, a felesége, a felnőtt fia, az egyik hercegkapitánya, a baráti rontásérsek vagy az ördög öreganyja – előzékenyen meghagyja őt ebben a boldog tévhitben, hacsak színvállásra nem kényszerül, mint Ulkas dal Korrak az Abbitkirálynő 42. fejezetében.

Áttekintve Abaszisz kánoni történelmét, az a benyomásom támad, hogy a harmadik Fekete Lobogót néha elég érdekes kezek tartották. A XXVIII. század végén például az abasziszi fekete hadurak valószínűleg a dul Mordak-házból kerültek ki, a Rak Narval-i hercegkapitányok közül; a XXIV. század elején pedig alighanem Malvaise-hívő lidércrendi boszorkányok voltak. Ez lett volna az első alkalom, hogy boszorkányok érdemesültek a hadúri címre, mert az alidaxi Lobogó csak valamivel később nyilvánult meg.

Záradék: Nem tudom, honnan szivárgott be a M*-háttéranyagokba, hogy „Abasziszban a rendi fejlődésnek még a csírái sem mutatkoznak”, de mindenkit nyomatékosan intenek, hogy ezt a párját ritkító hülyeséget tessék sürgősen elfelejteni. Az irodalmi M*-kánonban ábrázolt Abaszisz, a nemesi ligákkal meg a kiváltságolt kereskedővárosokkal meg a svájci-landsknecht jellegű hadszervezettel, tipikusan rendi állam képét mutatja, a bomló feudalizmus viszonyai között.

Forrás: A Delta Vision kiadó honlapja, M.A.G.U.S.-kiadványok, Raoul Renier postja, 2008. április
<http://www.deltavision.hu/forum/viewforum.php?id=30>

Netes népszerűsítés és utánközlés:
Fantasycentrum